

ságomat; de akkor oly ragyogó színpompát fejtettek ki, s oly édes illatot árasztottak, hogy nem bírtam betelni nézésükkel.

A virágokkal való foglalkozás megszépítette életemet. Némely gyermek a jó Isten kegyelméből és szülei áldozatkészségéből sok mindent élvezhet, amire nekem gondolnom sem lehetett; de a saját munkám•eredményében való gyönyörűségem sok nélkülözésért kárpótolt. De nemcsak kárpótlást nyújtottak a virágaim, többet is tettek: megtanítottak csodálni a mindenség Alkotójának végtelen jóságát és bölcsességét. Mikor úgy estefelé pihenésképen virágaim közt jártam-keltem, mikor fejlődésükre figyeltem, vagy szépségükben gyönyörködtem, mindig találtam rajtuk intő-figyelmeztető jeleket, melyek tekintetemet a földről az ég felé irányozták. Ilyenkor úgy megtelt a szívem igaz áhítattal, hittel, szeretettel és reménységgel, hogy túláradó boldog elragadtatással virágaimra borultam, s míg ajkam Isten kegyelmét dicsőíté: szememből a boldogság könnyei törtek elő.

Sebestyénne Stettina Ilona.

b) Az olvasmány által keltett emlékek, élmények felelevenítése, megbeszélése.

c) Az olvasmányt még egyszer végigolvassuk, gondolat-csoportonként.

d) Elmélyítés.

III. Befejezés. Mire figyelmeztet bennünket ez az olvasmány? Házi feladat: írják le, hogyan gondozzák virágaikat!

1947. április 2. hete.

Általános iskola VI. osztály

A tanítás anyaga. Szaboleska Mihály: Az akácfa című költeménye.

I. Előkészítés a) Számonkérés. A múlt órán tárgyalt olvasmány, költemény felújítása, számonkérése.

b) Ráhangelés a költeményre. A magyar alföldi ember legkedvesebb fája.

c) Célkitűzés.

II. Tárnyalás. a) Az olvasmány bemutatása.

AZ AKÁCFA.

Ebbe' az egész nagy határba'
Legszébb fa nekem az akácia.
Fehérfürtös, virágos lombjáért,
Hozzám való hűséges voltáért.

Álmodozván százszor alatta,
Virágait rám-rám hullatta.
S addig-addig hullatta, hullatta:
Hogy a szívem megrezdült alatta.

Mikor a bölcsőmben feküdtem,
Már akkor is ott állt fölöttem,
A mi házunk mindig úgy szerette,
Az udvarunk vele volt beszélve.

És mikor így színehagyottan,
Egy kis lányba belefogóztam:
A legelső csókra, mit az kapott,
Az akácia virága biztatott.

— Jártam már azóta sok helyütt,
De csak egyet néztem mindenütt.
S az akácfa ahol nem virágzik:
Én sem bírtam ottan ki sokáig.

S hogy a sírom is ott legyen,
Meg se kell azt hagynom énnekem.
Úgy is tudom, a szívem porából:
Virágosan megterem magától.

(Szabolcska Mihály.)

b) Az olvasmány által keltett élmények, emlékek felújítása, megtárgyalása.

c) A költeményt gondolatcsoportonként újra elolvassuk, megtárgyaljuk.

d) A költeményt mégegyszer végigolvassuk megszakítás nélkül.

e) Vonatkoztatás a község fáira, a fák szeretetére.

III. Összefoglalás. A költemény tartalmának rövid elmondása. Házi feladat: írjanak fogalmazványt otthon akácfájukról. (Akinek nincsen, az kedves virágairól írjon.)

Madarak- és fák napjára.

A fecskék érkezése.

Langyos tavaszi eső esett. A feketerigó ott fürdött az útszélen egy kis tócsában. Nagyvígán rázogatta a szárnyát, mikor egy pipiske szólt rá a faágról.

— Tán fehér akarsz lenni, rigó koma, hogy úgy mosakodol?

— Minek akarnék fehér lenni, mikor olyan szép fekete vagyok? — válaszolt a rigó. — Szürkéknek való vágyakozás ez csak.

— De kihegyezted a nyelved! — méltatlankodott a pipiske.

— De azért mondok neked egy újságot!

— Ugyan mit?

— Holnap hajnalban megérkeznek a fecskék!

— Honnan tudod? — kérdezte nagy izgalommal a pipiske.

— Én ne tudnám? Öreg barátom, a tölgyfa, mondta éppen az imént. Azért is fürdöm most, hadd legyen ékes tiszta.

Hogy így összehétkéltek, együtt szálltak a tölgyfához.

— Igaz, hogy jönnek a fecskék? — kérdezte a pipiske.

— Igaz bizony! — bólintgatott a tölgyfa. — Most hozta a hírt egy kis szellőcske, vele rendeltettem ezt a kis esőcskét is, hogy felfrissítse a lombjaimat. Ugy-e, milyen szép zöld vagyok? — kérdezte és büszkén tekintett magára.

— Hozzájuk ti menjete el! — mondta a tölgyfa.

Nem kellett nekik kétszer mondani. Szálltak már hegyen, völgyön.

— Hová olyan szaporán? — szólt rájuk a szarka.

— Megyünk a virágokhoz! — válaszolt a rigó. — Üzenetet viszünk neki.